

[Aksel Larsen.]

nogen Begrundelse for, at det er nødvendigt at komme med en ny Presselov. Jeg kan ikke se, at der er nogen Begrundelse. Og jeg vil tilføje een Ting: Ministeren tager fejl, hvis han tror, at denne Presselov skal kunne bruges af ham i den Retning, som han vist selv tror paa, han har i Sinde at bruge den.

Ministerens Virksomhed som Justitsminister har nærmest været den at gøre sig og Regeringen berygtet ved en utallig Bunke Injurieprocesser. De har været formaalsløse, fordi de ikke standsede den politiske Modstand, Ministeren vilde bekæmpe. Men de gjorde, som sagt, Ministeren og hans Regering og hans Parti temmelig berygtede i visse Kredse. Det er ikke den Vej, man skal gaa, hvis man vil varetage Demokratiets Interesser. Naar man nu forsøger yderligere at underbygge, om jeg saa maa sige, dette justitsministerielle System for Bekæmpelse af politiske Modstandere ved at ændre Presseloven i denne Retning, kommer man endnu længere ind i en Blindgyde, og dette er ogsaa en af Grundene til, at vi modsætter os en Ændring af Presseloven.

Justitsministeren (Steincke): Maa jeg sige til det ærede Medlem Hr. J. S. Foget, at det er et af de Spørgsmaal, som man fra Pressens Side lægger allerstørst Vægt paa, og som jeg synes, man har Lov til at lægge meget stærk Vægt paa, at der ikke skal ske en utidig Indblanding i den enkelte Redaktions indre Forhold. Altsaa, man skal ikke have Ret til, naar man i øvrigt har indført det System, som der er Tale om her, at gaa løs paa andre end den, der er ansvarlig Redaktør, ikke paa den, der har indsendt Referat eller som i øvrigt er Medarbejder ved Bladet. Hvis han paadrager Redaktøren et Ansvar, ja, saa bliver han formodentlig afskediget; men Redaktøren maa over for Offentligheden have Ansvaret ogsaa for sine Medarbejdere, og det har ikke noget at gøre med Straaamandssystemet om igen. Straaamandssystemet, det System, at man faar en anden end den, der virkelig staaar som ansvarlig for Bladet, nemlig Redaktøren, til at staa over for det offentlige som den ansvarlige, faar man ikke. Men at blande sig ind i Redaktionens indre Forhold for at undersøge, hvem det er, der i Virkeligheden har Skyld for den enkelte Ting, det vilde praktisk talt være det samme som at ophæve Pressefriheden.

Til den ærede Ordfører for Venstre (Elgaard), sekunderet af den ærede Ordfører

for Kommunerne (Aksel Larsen), vil jeg sige, at jeg talte ikke om og lagde ikke Hovedvægten paa, at Tidsaanden var en anden nu end tidligere. Nej, jeg sagde: Selv tidligere, selv da Socialdemokratiet traadte frem og forskrækkede det daværende Borgerskab paa Grund af sin revolutionerende Optræden, som det ærede Medlem Hr. Elgaard sagde, selv da var der Enighed om et vist fælles Kulturgrundlag. Der var ikke den Uenighed, som der er nu mellem Demokrati og Diktatur. Der var Uenighed om mange Ting; men ikke om, at den gældende Forfatning f. Eks. ikke kunde omstyrtes ved voldelige Midler. Jeg kan huske engang for mange, mange Aar siden, at Socialdemokratiets daværende Formand i Paris brugte Ordet Revolution, hvorover man blev saa umaadelig forskrækket herhjemme, fordi man ikke forstod, at han mente økonomisk Revolution. Han havde aldrig nogen Sinde tænkt paa, at Socialdemokratiet bevidst skulde ønske ved Vold at omstyrte en gældende Forfatning. Noget saadant har vi jo set adskillige Steder i Europa, og vi har ogsaa set, at man derefter har behandlet Medborgere ud fra ganske andre Grundregler end dem, Forfatningen oprindeligt har stillet op. Det er i saa Henseende, jeg siger, at vi, der kalder os Demokrater, staaar paa et fælles Kulturgrundlag. Det gør mig ondt at høre, at det ærede Medlem Hr. Elgaard synes at være i Tvivl om, hvad jeg sigtede til, eller hvilket dette Grundlag var. Det er bl. a. Anerkendelsen af alle de almindelige borgerlige Rettigheder, som vi har i Grundloven og har haft i samtlige Grundlove siden 1849, og som ingen, der kalder sig Demokrat, tilsigter at fjerne eller ændre, og det er jo for eventuelt at opnaa en Videreførelse af dette Kulturgrundlag, at man paa visse Omraader kunde tænkes at blive nødt til at stramme Tøjlerne, som jeg sagde, til Overholdelse af Grundlovens Bestemmelse om, at vel har man Frihed, men man har Friheden under Ansvar.

Det glæder mig at høre, at den ærede Ordfører for Venstre rundt regnet ansaa mig for alle Opgaver voksen; jeg glæder mig ogsaa til, at han giver denne Opfattelse Udtryk ikke alene mundtligt, men ogsaa paa Tryk, hvilket ikke vil kræve nogen Berigtigelse fra min Side. Men jeg tror dog, det vilde overstige mine Kræfter at fremskaffe noget Presselovforslag, der skulde kunne bremse Sensationspressen. Jeg er virkelig ikke saa naiv at tro — hvad den ærede Ordfører Hr. Aksel Larsen synes at mene —, at man i og for sig kan skabe et Samfund